

Paranormale fenomen:

Smykkene smeltet på kroppen

Ufoer og paranormale opplevelser får frem sterke følelser hos mange, men heldigvis er det noen som tør å stå frem med sin historie på en troverdig måte. Gullbjørg fra Mandal er en av dem. Hun fikk alle smykkene ødelagt på en hyttetur uten at noen kan forklare hvordan. Ikke minst hvordan smykkene kan «brenne» i stykker uten at hun selv får noen som helst brennmerker eller andre merker på kroppen.

:: Tekst og foto: Linda Lund

Det er sommer og sol på Sørlandet. Året er 1990. Utenfor Mandal ved idylliske Skjernøy, Norges sydligste bebodde øy, har to venninner tatt seg en kveldstur på en koselig liten hytte ved sjøen. De har vært og fisket og er på vei opp stien tilbake til hytta. Luften er tung av sommerkveld, og det er stille. På stien møter de to menn. Den ene spør høflig om de har fått fisk, slik man gjør når man møtes en fin sommerkveld på Sørlandet. Damene svarer ja, og går småpratende videre.

Stillheten, idyllen og freden blir med ett spjæret av et voldsomt skrik som minner om et såret dyr eller et ulvehyl, et smerte- eller angstskrik som får blodet til å fryse til is i årene til de to kvinnene. De to mennene skriker! Et gjennomtrengende, vanvittig skrik som en kniv rett i nerven. Venninnene løper for livet med blodsmaken i munnen. Det er mørkt, stien er smal, bratt og kronglete, men den virker nesten som om den er selvlysende. De finner veien i mørket takket være den «opplyste» stien (som er uten lys) og løper inn i hytta. De tør ikke å være innestengt, og gjemmer seg derfor ute på verandaen. Mens de sitter på den lille terrassen og skjelder, finner de frem en kniv og et gammelt luftgevær. To «farlige» våpen som ingen av dem visste hvordan de skulle bruke dersom noe skulle skje.

Gullbjørg fingerer nervøst med en øredobb. Den kjennes løs og faller plutselig ned i hånden hennes. Hun ser overrasket på den. Så merker hun at smykkene er delvis ødelagt. Ringene faller av hånden hennes, det lange gullkjedet er vridd og smeltet flere steder. Metallene er blitt så tynt enkelte steder at det er så vidt det henger sammen. I forskrek-

kelsen over dette blir hun et øyeblikk mer opptatt av gullsmykkene enn av de nettopp hadde løpt for livet.

16 år er gått. Jeg befinner meg hjemme hos Gullbjørg Rosseland i Mandal. Hun ser tankefullt ut av vinduet. Utenfor herjer en

kraftig høststorm, vinden er sterk og griper tak i huset med sterke drønn. Inne er det deilig og varmt. Hun fyrer i peisen og serverer nytraktet kaffe og årets julebakst. Katten Henry strekker seg fornøyd i lenestolen.

Uforklarlige lysfenomen

I årene etter 1990 er det gjort flere observasjoner på Skjernøy. Det er tydelig at det har foregått en eller annen aktivitet som ikke kan forklares. Mystiske lys har blitt sett over sundet nattetid. Enkelte netter ble hele området opplyst som av sterke lyskastere, og inne i hytta ble det plutselig lyst som midt på dagen. Gullbjørg er ikke den eneste som har opplevd dette fenomenet, men andre vitner nøler med å stå frem. Det har hendt at folk drar til stedet og overnatter i biler for å få et glimt av fenomenet. Fra Gullbjørgs hytte er det en flott panoramautsikt over sjøen ved Skjernøysund. Det er kanskje derfor hun har vært så heldig å være vitne til så mange lysfenomen. Fra stuebordet i den lille hytta har hun full oversikt over hele sundet.

Gullbjørg blir alvorlig når hun skal fortelle om opplevelsen for 16 år siden og tiden som fulgte. Jeg ser at hun fryser ved tanken og instinktivt legger armene i kryss foran seg, som for å beskytte seg. En vane hun kanskje tok til seg i tiden etter hendelsen da hun åpnet både seg selv og hjemmet sitt for lokalpressen og en av landets store aviser. Gullbjørg er åpen av natur. Hun ville bare fortelle historien. Men det er som kjent ikke alltid bare positivt å stikke hodet frem i små lokalmiljøer. Og særlig ikke når det gjelder en så spesiell sak som dette.

Det måtte sterke skuldre til for å tåle bemerkningene og mistroen som fulgte. Det har Gullbjørg heldigvis klart, men det har ikke alltid vært enkelt. Norsk Ufologisk Forening ble kontaktet. Ordet «ufo» står for uidentifisert flygende objekt. En annen definisjon er uidentifisert atmosfærisk fenomen. Foreningen støttet henne og nedtegnet observasjonene. Hun lærte også noe nytt om mennesker. Hun oppdaget at ikke alle bemerkningene som hørtes sarkastiske ut egentlig var ment slik. Det hendte at mennesker kom bort til henne og spurte om hun hadde sett noen ufoer i det siste. Da hun så bak spørsmålet, oppdaget hun at det ofte lå

et oppriktig ønske om å høre mer bak den litt klossete innfallsvinkelen på samtalen.

Smykkemysteriet

Jeg kontakter en lokal gullmed for å få vite litt mer om metallet gull. Rent gull er et mykt edelmetall og blandes (legeres) derfor ut med for eksempel kobber for å gjøre det mer egnet, slitesterkt og solid når det skal lages smykker. For å få 585 (14 karat) gull, må blandingen inneholde 58,5 prosent rent gull. Det er uforklarlig ut fra fysiske lover at gull skal kunne smelte på huden til et menneske og i tillegg «smelte helt bort» enkelte deler av leddene i et smykke uten at personen får brannskader. Gullbjørg hadde ingen slike brannskader etter hendelsen. Det er også umulig å få til en slik spesiell smelteprosess på egenhånd.

Da smykkene etter hendelsen for 16 år siden ble levert til den lokale gullmeden, ble de sendt videre til en ekspert i Oslo. Gullmeden lurte på hvordan det gikk med damen som hadde båret smykkene, for her måtte det ha skjedd noe merkelig.

Smykkene har siden den gangen ligget vel forvart på et hemmelig sted. Gullbjørg viser frem smykkene hun hadde på seg. Et armbånd i 14 karat gull, en håndlaget stor ring i 24 karat gull, en mindre ring, øredobb og det lange halskjedet i 14 karat gull. Jeg

holder smykkene i hendene. Det er tydelige tegn på at det lange gullkjedet er smeltet på elleve forskjellige steder. Metallene er vridd, og mønsteret i selve kjedet og i leddene er forandret enkelte steder. På bruddstedene er materialet svært tynt. Kjedet er laget slik at ingen av delene kan falle fra hverandre. Det føles rart å holde smykkene. Jeg får lyst til å legge dem fra meg med det samme, men klarer ikke å la være å se på dem. Jeg kan levende forestille meg sjokket Gullbjørg må ha følt denne spesielle kvelden på hytta. En kveld som ble forvandlet til noe som mer virket som en scene fra en skrekkfilm enn en koselig hyttetur på Sørlandet.

Ingen X-files episode

Tilbake i den trygge sofakroken på Solhøgda-veien. Knitringen fra peisen inne og den varme hyggen står i sterk kontrast til stormen som river og sliter i husveggene utenfor. Gullbjørg viser meg alle avisutklippene hun har samlet fra tiden etter opplevelsen. Hun ble også invitert av både TV2 og TV3 til å stå frem med historien, og UFO-Norge berømte henne for sin nøkternhet og saklige fremstilling av det hun hadde opplevd. Hun ønsket overhodet ikke å tilføre historien noe ekstra drama.

– Det er ingen grunn til å gjøre dette til en episode av X-files, sier hun. ▶

Mange har ønsket at hun sier hva hun tror og mener hun har opplevd, men hun ønsker ikke å spekulere i det.

– Det får være andres oppgave, sier hun bestemt. – Mange har også ringt og fortalt meg at de er veldig glad for at jeg har stått frem med historien. Flere begynte faktisk å tvile på sin egen tilregnelighet før de leste at andre hadde hatt lignende opplevelser som meg, smiler hun.

7. september 1995 troppet TV3 opp med et tv-team og skulle gjøre opptak ved hytta på Skjernøy. Kameraet virket ikke og det ble ingen opptak. Flere andre som har forsøkt å ta bilder er også blitt skuffet. Enten går batteriene tomme med en gang, eller så skjer det noe annet pussig med kamerat slik at det ikke virker. Det finnes derfor ingen videoopptak av fenomenene.

Sosialt engasjement

UFO-Norge har aldri trukket Gullbjørgs opplevelse i 1990 og observasjonene i tiden etterpå i tvil. Gullbjørg kan betegnes som en samfunnsstøtte i Mandal. Hun er kjent for sitt engasjement både i politikken og i samfunnslivet, og hun har blant annet sittet i bystyret i Mandal og vært meddommer i lagretten. Hun har et varmt hjerte og et stort sosialt engasjement. Hun bryr seg om sine medmennesker. Det har aldri vært hennes ønske å stå frem med sine opplevelser med stor ståhei, og hun bryr seg ikke om rampelyset. Hennes ønske er å avmystifisere og fortelle historien slik det var. Helt enkelt. Ikke noe mer enn det.

Budskapet

Hva ønsker du å si til leserne av Medium, spør jeg. Gullbjørg tenker seg om før hun svarer.

– Jeg ønsker å formidle til andre mennesker at vi må være forsiktige med å avfeie ting vi ikke kan forklare ut fra vår beskjedne kunnskap. Universet er så stort at vi ikke kan fatte brokdelen av størrelsen på det. Vi mennesker vet ikke alt. Det ville være arrogant å tro at vi er de eneste skapningene i hele dette mylderet av stjerner, planeter og galakser. Jeg ønsker ikke å spekulere i hva som skjuler seg bak fenomenene jeg har vært vitne til og hva som er grunnen til aktiviteten ved sjøen på Skjernøy. Kanskje jeg fikk lov til å oppleve det fordi jeg tåler det og fordi jeg kan være en nøytral ambassadør. Jeg vet ikke, sier hun stille.

Død mobiltelefon

Pussig nok har undertegnede mobiltelefon vært steindød etter mitt møte med Gullbjørg Rosseland og de odelagte smykkene hennes. Jeg oppdaget at mobilen var død samme dag jeg intervjuet henne og la den derfor til ladning. Etter 72 timer var det fortsatt ikke tegn til at mobilen virket, og jeg måtte bare konstatere at alle mine kontakter, bilder og annen info som lå lagret på min Nokia-mobil er borte. I butikken hvor jeg kjøpte mobilen har de heller ingen forklaring på hva som kan ha skjedd. Den er død, bare ett år gammel. Jeg har heller ingen forklaring på dette og overlater til andre å spekulere videre på det. Etter å ha tatt bildene på Skjernøy, var også batteriet i kameraet dødt, men det var i hvert fall mulig å lade opp igjen.

Ønsker du mer informasjon om UFO-Norge og observasjonene utenfor Mandal, kan du se på www.ufo.no ■

Sagnet om Julreia

Det var en klar og lys høstmorgen på Osterøy utenfor Bergen. To små jenter var på vei til nabogården for å kjøpe melk, og mellom seg hadde de melkespannet. Veien dit var avsides, men vakker. Høstfargene hadde allerede gitt naturen et lett rødlig skjær og lyngen var i full blomst. Det var mye å se på for to små jenter som fortsatt hadde sommeren friskt i minne. Langt borte kunne de se stien som snodde seg langs foten av fjellet. Der lå gården de skulle til.

Da ser den minste jenta noe hun aldri har sett før. Hun peker på noe som lyser sterkt over stien under fjellet. Hva var det? Et vakert hvitt lys beveger seg lydløst langs fjellet. Det følger stien og lyser sterkt opp i skyg-

gen. Den minste jenta er forundret, men ikke redd. Kanskje det er en liten stjerne som har falt ned? Alt er mulig når man er fem år og verden er ny og uutforsket. Hun drar sin eldre søster i jakken og spør: «Hva er det?» Da svarer søsteren. «Det er Julreia! Hvis vi snakker mer om dette, kommer hun og tar oss!» Søsteren knytter hånden sin hardt rundt den lille barnehånden og de småløper til gården. Nei, Julreia var ikke noe man spøkte med. Det var et gammelt sagn som fortalte om hekse julreia som red på sopelimen og kunne ta små barn hvis de ikke var snille. Lyset blir borte og etter hvert blir historien glemt.